

SLADKÝ ŽIVOT

Heidi Riceová
Ruleta vášně
v Monte Carlu

HEIDI RICEOVÁ

RULETA VÁŠNĚ
V MONTE CARLU

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

tak co, strávila jste dovolenou – jak doufám teď, koncem jara, kdy Vám tento dopis píšu – konečně postcovidovou dovolenou v Andachsteinu, v Agonu, v Montegově... nebo snad v knížectví Madlena? Že Vám jména těchto států nic neříkají? Tak to koukejte rychle napravit! Stačí si přečíst příběhy z edice Sladký život, s nimiž za Vámi přicházím tento měsíc.

Musím se přiznat, že mě baví pokoušet se vysledovat předobrazy fantastických zemí – knížectví, vévodství, království, šajchanátů či emirátů –, v nichž nechávají autorky odehrávat příběhy našich hrdinek a hrdinů. Někdy je to jednoduché... Například Andachstein je určitě Lichtenštejnsko... Tedy až na to, že jeho sousedem je Itálie, a ne Švýcarsko a Rakousko. A že jeho samostatnost závisí na tom, zda se vládce dočká nástupce, či ne, jako je tomu v případě Monaka a Francie.

Jindy se autorkám daří zašifrovat zdroj důkladněji... a někdy se mně na to dokonce přijít ani nepodaří. A tak nakonec jenom pobaveně mávnu rukou a začtu se do příběhu.

Protože ten... a samozřejmě láska, která zvítězí... je nejdůležitější!

S láskou

Váš Harlequin

Heidi Riceová

**RULETA VÁŠNĚ
V MONTE CARLU**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
My Shocking Monte Carlo Confession

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Heidi Rice
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6621-5 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6627-7 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6633-8 (PDF)

PROLOG

Belle

Stála jsem u hrobu svého nejlepšího přítele Remyho Galantiho. Slunce hrálo, jak umí hrát jen na Riviéře, ale nedokázalo rozpustit led, který mi pokryl srdce ve chvíli, kdy Remyho vůz narazil do svodidel zkušebního okruhu a explodoval. Hrůzné okamžiky se mi jako zpomalený film znovu a znovu odvíjely před očima, ale slzy mi uvízly za víčky a odmítaly vytrysknout.

Neplakala jsem pro Remyho, neplakala jsem pro sebe, neplakala jsem ani pro jeho staršího bratra Alexiho, protože jsem nemohla. Moje tělo bylo zmrzlé a mozek otupělý.

Vnímala jsem zvuk knězova hlasu, ale ne slova. Zvedla jsem oči a podívala se na Alexiho.

Kolem něho stáli místní hodnostáři, celebrity a významné osobnosti. Přišli, aby se rozloučili s nejmladším členem jedné z nejpřednějších a nejvýznamnějších monackých rodin. Třebaže byl obklopený lidmi, byl, jako vždy, osamělý. Stál strnule, hlavu měl sklopenou. Rty měl pevně sevřené, tmavé vlasy měl rozčuchané, jako by si do nich vjel prsty nejméně tisíckrát od okamžiku, kdy jsme oba před týdnem viděli Remyho tragickou nehodu.

Oči měl suché.

Je stejně jako já otupělý, cítí totéž co já? Je zdrcený

ztrátou člověka, který pro něho, pro nás oba, tolik znamenal?

Remy byl můj nejlepší přítel. Byli jsme nerozluční. Když mi bylo deset let, moje maminka přijala v sídle Galantiů na Azurovém pobřeží místo správcové a hospodyně, protože paní Galantiová utekla s jedním ze svých milenců a nechala dům a oba své syny napospas jejich otci – alkoholikovi.

Měla jsem pocit, jako bych přišla o část duše, ale Alexi přišel o bratra – o jedinou osobu, s níž si byl po útěku své matky blízký. Určitě je jeho žal stejně hluboký jako můj, možná hlubší.

Zdálo se mi, že je nejen otupělý – byl našťvaný. Díval se na kněze, z jeho krásných modrých očí číselo netrpělivost a despekt.

Nebyl jen našťvaný, měl zlost.

Nečekaně a naprosto nevhodně jsem po něm zatončila. Vzpomněla jsem si na noc před týdnem. Na noc před Remyho smrtí. Té noci se splnil můj sen: milovala jsem se s Alexim. Vzpomínka byla tak živá, že jsem cítila vůni soli a potu a chlorované vody. Vy-
bavily se mi nádherné pocity, které mě v Alexiho pevné náruči dovedly k závratí, a já se konečně dozvěděla, co je sex.

Od té noci se na mne nepodíval. Pokoušela jsem se s ním promluvit, ale nikdy neměl čas. Zmocnil se mě pocit viny, že i při přítelově pohřbu cítím vzrušení a touhu.

Na Remyho přátelství jsem se mohla spolehnout. A teď bych chtěla, aby se Alexi mohl spolehnout na mě. Remy by to chtěl, to jsem věděla.

Kněz končil pohřební řeč. Jeho poslední vzletná slova odnášela mírná bríza, vonělo moře a kvetoucí keře, a já jsem si opakovala, co mi Remy řekl krátce před svou smrtí: *Alexi tě potřebuje. Je osamělý. Slib mi, že s ním zůstaneš. Slibuješ?*

Dívala jsem se, jak se Alexi shýbá a bere do dlaně

hrst prsti navršené na okraji hrobu a jak ji hází na rakev. Smuteční hosté – většinu jich Remy určitě neznal – se postavili do řady, aby také mohli hodit na rakev hrst země a kondolovat. Alexi na kondolence nečekal. Otočil se a zamířil rychlým krokem k zaparkovaným limuzínám.

Naposledy jsem se podívala na rakev, poslala jsem Remymu tichou modlitbičku a šla za Alexim.

Byl už u auta. Doběhla jsem k němu. „Alexi, počkej, prosím. Můžeme si promluvit?“

Zastavil se a otočil se ke mně. Podívala jsem se mu do očí. Byly jako kusy ledu.

„Co chceš, Belle?“ Netrpělivost a chlad v jeho hlasu mě zarazily, ale ještě víc mě překvapil jeho ostrý tón.

Zlobí se na mě? Proto se mi od Remyho smrti vyhýbá? Ale hned jsem podezření zavrhla. Jsem paranoidní, nejistá, a na to teď není čas a místo. Nechová se tak kvůli mně, není to kvůli tomu, co jsme spolu dělali před týdnem. Na mě se nezlobí. Neznamenanám pro něho tolik, aby se na mě kvůli té noci zlobil, i když Remy by tvrdil opak.

Alexi byl rozhněvaný kvůli bratrově nesmyslné smrti a pravděpodobně se také zlobil na svého otce, který přišel na pohřeb opilý. Zlobil se na osud, který ho připravil o posledního člena rodiny, nebo spíše o jediného člena rodiny, který pro něho něco znamenal.

Netoužil po mně. Netoužil po mně ani před týdnem, když jsme se spolu vyspali.

Ale to neznamenal, že nemůžeme být přáteli. Když nic jiného, můžu mu nabídnout útěchu, můžeme spolu sdílet svůj zármutek, protože jsem byla jediný člověk, kterého Remyho smrt zasáhla stejně silně jako jeho.

„Jen jsem se chtěla ubezpečit, že jsi v pořádku,“ řekla jsem.

„Ovšemže nejsem v pořádku, zabil jsem svého bratra.“

„Co... cože?“ I když byl teplý den, z jeho pohledu mě mrazilo. *Mluví vážně? Jak se může, byť jen na krátký okamžik, obviňovat z Remyho smrti?*

„Copak jsi mě neslyšela?“ osopil se na mě zlostně.

„Ale on chtěl být závodní jezdec, Alexi. Byl to jeho sen, jeho láska. Nesmíš se obviňovat. Nebyl jsi za něho zodpovědný,“ řekla jsem se vši rozhodností, kterou jsem v tu chvíli v sobě dokázala najít, a zároveň jsem se pokoušela pochopit důvod jeho sebeobviňování.

Alexi už dva roky vlastnil a řídil stáj automobilových závodníků Galanti Super League. Vedení se chopil ve chvíli, kdy už nedokázal tajit, že jeho otec Gustavo je těžký alkoholik.

Rozhodl se dát Remymu šanci jako zkušebnímu jezdcí, a proto mu v letošní sezoně umožnil první start. Je tohle ten důvod, proč se obviňuje za Remyho tragickou nehodu?

Chladně se na mě díval a po chvíli zkřivil ústa v hořkém úšklebku. „Nehraj si přede mnou na nevinou. Podruhé už na to nenaletím.“

„Já jsem ale... já... já nechápu,“ koktala jsem. Jeho pohled mrazil.

Alexi byl můj první milenec. První muž, s nímž jsem spala. Před týdnem jsme se poprvé spolu milovali. Když do mě tvrdě pronikl, cítila jsem jen bodnutí, slabou bolest, ale nekrvácela jsem. Bolest byla slabá a rychle pominula, protože ji překonaly další, nesmírně intenzivní okamžiky a později závatná rozkoš. Byla jsem si jistá, že si neuvědomil, že jsem byla panna. Byla jsem za to vděčná. Nechtěla jsem, aby si o mně myslel, že jsem ještě malá holka.

„Přestaň si hrát na nevinátka. Remy věděl, co jsme spolu dělali. Předstíral, že je mu to jedno, dokonce o tom vtipkoval ještě chvíli před tím, než vyjel

na dráhu. Ale byla jsi jeho holka. Nikdy jsem se tě neměl dotknout. Proto byl na dráze roztěkaný, proto bral zatáčky tak riskantně.“

„Ale já... já jsem Remyho holka nikdy nebyla, určitě ne tak, jak si myslíš. Byli jsme jen přátelé.“

Stáhl obočí a ledový pohled jeho modrých očí po-temněl.

„To jsi byla ty,“ zasyčel. „To ty jsi mu řekla, že jsme se spolu vyspali, i když jsem tě žádal, abys mu to neříkala?“

„Ano,“ vyhrkla jsem.

Chvilíčku jsem váhala, jestli nemám zalhat, ale já jsem se nestyděla za to, že jsme se spolu milovali. A pokud šlo o Remyho, toho to dokonce potěšilo. Doufal, že začnu s Alexim chodit. Nebyl rozčilený a už vůbec nebyl nešťastný.

Alexi nechápal podstatu mého přátelství s Remy. Alexi nevěděl, že jeho mladší brácha je homo-sexuál.

Kéž bych mu to mohla říct. Už jsem to měla na jazyku, ale provinilý pohled a bolest v Alexiho očích mi v tom zabránily.

Ještě víc by ho zranilo, kdyby si uvědomil, že se Remy s něčím, pro sebe tak životně důležitým, svěřil mně a ne jemu. Kdyby si přál, aby to Alexi věděl, řekl by mu to. Proč bych měla Remyho tajemství prozradit jen proto, abych čelila hněvu jeho bratra?

„Proč jsi mu to řekla?“ zeptal se. Hněv v jeho hlase byl stejně intenzivní jako jeho bolest.

„Protože...,“ zajíkla jsem se a zmlkla.

Protože Remy byl gay, protože jsme byli kamarádi, protože věděl, že jsem tě vždycky milovala a protože si přál, abychom spolu... já a ty...

Neřekla jsem nic. Slova mi uvízla v hrdle, když jsem spatřila v Alexiho tváři pohrdání a dokonce znechucení.

„Víš co, neodpovídej,“ řekl dřív, než jsem byla

schopná ze sebe dostat slovo. „Myslím, že oba víme, o co ti šlo a proč jsi mu to řekla. Protože sis myslela, že já jsem větší úlovek. Že je to tak? Protože sis říkala, že když jsem starší bratr, mám větší cenu.“

Strnula jsem. Jeho obvinění bylo tak nehorázné, že jsem na to nedokázala nic říct.

„Jsi jen kurvička. Věděl jsem, že si sebou nemám nic začínat, že je to špatné a nesprávné. Jenže jsem si neuvědomil, jak moc je to špatné a nesprávné.“

Každé jeho slovo bylo jako políček, každé jeho další slovo bolelo víc než to předešlé.

Jak jsem si mohla kdy myslet, že mě má rád, že mu na mně záleží, že o mně něco ví, že ví, jaká jsem, když mě mohl z něčeho takového obvinít?

„Chci, abys odešla,“ řekl příkře. „Odejdi z mého domu. Dnes.“

„Ale...“ Nemohla jsem mluvit, nemohla jsem se hájit. Řekl to klidně a klidný tón a lhostejný pohled byly stejně zničující, jako když z jeho očí sálala zlost a pohrdání.

„Řeknu svým právníkům, aby tě vyplatili. Už tě nechci nikdy vidět.“ Otočil se. Chytila jsem ho za rukáv.

„Alexi, nedělej to. Nevyháněj mě,“ prosila jsem ho.

„Bolí tě to, trpíš, ale to já taky. Oba jsme Remyho velmi milovali. Za jeho smrt nemůže ani jeden z nás. Byla to hrozná nehoda. Pokusíme se spolu...“

Jeho jízlivý smích mě umlčel.

„My jsme ho nemilovali. My jsme ho zabili. Zradili jsme ho. A my oba s tím teď budeme muset žít. Vracím se domů, a jestli tě tam uvidím, nechám tě vyvést. Máš dvě hodiny na to, aby ses sbalila a odešla. Zašli mým právníkům adresu, na niž ti budu moct poslat šek na odstupné.“

Vytrhl se mi. Přejel po mně pohledem. Moje tělo instinktivně na jeho pohled zareagovalo. Hluboce jsem se styděla, že reaguje i v této situaci.

„Neměj strach, budu velkorysý. Za to, co minulý pátek předvedla, si zasloužíš přinejmenším několik tisíc euro.“

Dívala jsem se, jak nastupuje do auta, jak se auto odlepilo od obrubníku a jak odjíždí od hřbitova.

Stála jsem jako paralyzovaná. Tupá bolest, kterou jsem v nitru cítila, se proměnila ve velkou černou díru. Obrovská ztráta, kterou jsem po Remyho smrti prožívala, se prohloubila vědomím, že sny, které jsem od puberty o Alexim sprádala, byly bláhové holčičí fantazie.

Nebyl to muž, o němž jsem snila, nebyl takový, jak jsem si představovala. Nebyl to muž, kterého jsem zpovzdálí obdivovala a zbožňovala.

A nebyl ani takový, jak ho viděl Remy.

Šla jsem podél hřbitova a po chvíli jsem zastavila taxi, aby mě zavezlo k sídlu Galantiových, kde jsem prožila velkou část dětství a dospívání.

Ani ne za hodinu jsem seděla v autobusu do Nice. Měla jsem nějaké úspory, které by mi měly stačit na cestu.

S překvapivě chladnou myslí jsem se rozhodla, že se vrátím do Londýna. Měla jsem tam sestřenici, která mě u sebe nechá, když ji o to poprosím. Maminka zemřela přede dvěma lety a vzdálená sestřenice Jessie byla jediná rodina, kterou jsem měla.

Musela jsem pryč od Alexiho, pryč od trýznivých vzpomínek na svého nejlepšího přítele Remyho, pryč od bolesti. Adresu Alexiho právníkům nepošlu. Nechtěla jsem jeho peníze a nechtěla jsem, aby věděl, kde budu žít.

Milovala jsem Alexiho, postavila jsem si ho na piedestal a idealizovala jsem si ho. A když jsme se milovali, v jeho náruči jsem se cítila v bezpečí. S ním jsem pocítila rozkoš, jakou jsem si ani nedokázala představit.

Ve skutečnosti jsem o Alexim nic nevěděla. Nic

jsem se o něm nedozvěděla ani ve chvíli, když byla naše těla propletená, ani když jsem ho cítila hluboko v sobě a když nás oba přivedl k orgasmu.

„Promiň, Remy,“ šeptala jsem, když autobus opouštěl Monako a silnicí podél pobřeží zamířil do Nice. „Slib, který jsem ti dala, nemůžu splnit.“

Slzy, které jsem doposud zadržovala, mi stékaly po tvářích. Stírala jsem je pěstí, aby je nikdo z cestujících nezahlédl, polykala jsem vzlyky.

Znovu se mě zmocnila otupělost, ale tentokrát jsem se jí nebránila, protože mi nedovolila, abych se propadla do bolestné agonie.

V té otupělosti jsem nakonec našla sílu.

Potřebovala jsem sílu, abych dokázala přežít Remyho smrt a bezcitné a kruté jednání jeho bratra. Abych dokázala najít nový domov, novou práci a nový život daleko od Alexiho.

PRVNÍ KAPITOLA

O pět let později

Alexi

„Kdo to je? A víš, za kolik je k mání?“ obrátil jsem se na Freddieho Grahama, který se díval na závodní dráhu se mnou. Stáhl jsem si dolů kšiltovku s logem svého rivala Renza Camara, abych si víc schoval obličej. Freddie byl mechanik na volné noze a můj starý přítel. Před dvaceti minutami mi dal tip na nový talent, pilota, kterého viděl testovat na dráze v Barceloně prototyp nového Camarova vozu.

Byl jsem zoufalý. Náhradnímu jezdcí stáje Galanti Carlu Concellimu diagnostikovali rakovinu. Pořádilo se nám to zatím držet v tajnosti, ale jakmile se roznese, že Carlo bude většinu sezony chodit na chemoterapii, bude zle. Musel jsem rychle někoho najít, někoho talentovaného a zároveň neznámého, někoho, kdo skočí po šanci získat místo náhradního jezdce v Super League, a někoho bez agenta. Byl to náročný úkol, ale jestli někdo uměl objevit talent, byl to Freddie.

„Mluv potichu,“ napomenul mě. Dívali jsme se na závodní dráhu z tribuny, z místa mimo dohled Camara a jeho lidí. „Jestli Camaro zjistí, že jsi tady, aby sis omrknul jeho zaměstnance, budu na černé listině.“

Poslední Freddieho slova zanikla v hluku motoru

závodního vozu – Camarova prototypu –, který vyjel ze zatáčky a objevil se v našem zorném poli. Vůz zrychlil na tři sta dvacet kilometrů v hodině. Jeho zadní kola se rozkmitala, ale řidič je rychle a účinně ovládl. Kdykoliv jsem se díval na nějaký nový výrazný talent, stoupla mi hladina adrenalinu v krvi a naskočila husí kůže.

Než učiním nabídku, budu samozřejmě muset zjistit věk jezdce, budu muset vidět statistiku a základní údaje o absolvovaných závodech a vidět jeho oprávnění k provozování činnosti, ale už teď jsem věděl, že to je náš člověk. Na to jsem měl šestý smysl. Byl jsem tím známý. Nebo spíše nechvalně známý. Tím a talentem dostat do postele po každém závodě, jehož jsme se účastnili, supermodelku nebo herečku.

„Kdo je to? Má už smlouvu s Camarem? A proč jsem kčertu o něm ještě neslyšel?“ Pálil jsem na Freddieho otázky, zatímco vůz dokončil okruh a zamířil do depa.

Pokud byl smluvně vázaný u nějakého týmu nižší ligy, bude mě to něco stát. Ale už teď jsem si byl jistý, že ho chci.

Camaro bude nejspíš zuřit. Byl proslulý svými tvrdými obchodními praktikami a stáj Destiny byla hlavním rivalem Galantiových už tři sezony. Ale jestli Renzo využívá toho kluka jen na zkušební jízdy, má smůlu – zahodil příležitost. Budu muset jednat rychle. Sezona je v běhu a já budu potřebovat jezdce, aby se seznámil s naším novým vozem ještě před zimními zkušebními jízdami.

„Zpomal, kámo,“ zavrčel Freddie svým těžkým brooklynským přízvukem. „Povídá se, že ona je jedním z Camarových vývojářů. Dokonce ani nejezdí. Říká se, že je Renzova milenka a že si ji přivedl z Londýna, když jeho záložní jezdec dostal chřipku. Potřeboval někoho, kdo mu otestuje prototyp nového